

Justitsministeriet

Lovafdelingen

Kontor: Procesretskontoret
Sagsnr.: 2005-740-0031
Dok.: JLY40295

Besvarelse af spørgsmål nr. 4 af 9. november 2006 fra Folketingets Retsudvalg vedrørende forslag til lov om Bruxelles I-forordningen m.v. (L 46).

Spørgsmål:

”Ad lovforslagets bemærkninger side 50 fremgår:

”Retten prøver således ikke, om der foreligger en nægtelsesgrund som nævnt i artikel 34-35, herunder om dommen åbenbart strider mod grundlæggende retsprincipper, eller i udeblivelsesdomme om stævningen mv. var forkyndt for domfældte. Dette kan alene prøves i forbindelse med en appel, hvilket er nyt i forhold til EF-domskonventionen.”

Ministeren bedes uddybe disse bemærkninger og redegøre for konsekvenserne af lovforslaget på dette punkt.”

Svar:

Efter Bruxelles I-forordningens artikel 38 kan en retsafgørelse, der kan fuldbyrdes i den medlemsstat, hvor afgørelsen er truffet, fuldbyrdes i en anden medlemsstat, når afgørelsen efter anmodning fra en berettiget part er erklæret eksigibel efter en særlig procedure i fuldbyrdelsesstaten, den såkaldte eksekvaturprocedure.

Forordningens regler om eksekvaturproceduren er på visse punkter revideret og forenklet i forhold til EF-domskonventionen. Navnlig er eksekvaturproceduren i første instans nu begrænset til en rent formel prøvelse, således at det alene i appelinstanten kan prøves, om der foreligger en grund til at nægte anerkendelse og fuldbyrdelse af den udenlandske retsafgørelse. Dette er som anført i lovforslagets bemærkninger nyt i forhold til EF-domskonventionen, hvor også retten i første instans kan prøve, om der foreligger en sådan nægtelsesgrund.

Efter forordningen skal der i første instans således alene foretages en prøvelse af, om de formelle betingelser for anmodningen om fuldbyrdelse er opfyldt, dvs. om retsafgørelsen opfylder de nødvendige betingelser med hensyn til godtgørelsen af dens ægthed, og om anmodningen er ved-

lagt en korrekt udfyldt attest udfærdiget af de kompetente myndigheder i domsstaten, jf. forordningens artikel 41 og 53. Hvis disse formelle betingelser er opfyldt, erklæres retsafgørelsen for eksigibel.

Retten i første instans (efter lovforslagets § 2 her i landet fagedretten) prøver således ikke, om der foreligger en af de grunde, som er nævnt i forordningens artikel 34 og 35 til at nægte anerkendelse og fuldbyrdelse af den udenlandske retsafgørelse. Efter disse bestemmelser kan der f.eks. ikke ske anerkendelse, hvis dette åbenbart vil stride mod grundlæggende retsprincipper (ordre public) i fuldbyrdelsesstaten, hvis sagsøgte er dømt som udebleven, uden at stævningen har været forkyndt i tide og på passende måde, eller hvis retsafgørelsen er uforenelig med andre tidligere retsafgørelser mellem de samme parter. Dette kan alene prøves i forbindelse med en appel af afgørelsen om, hvorvidt den udenlandske retsafgørelse er eksigibel (efter lovforslagets § 3 her i landet af landsretten). Ligesom efter EF-domskonventionen kan retten i fuldbyrdelsesstaten i intet tilfælde efterprøve den udenlandske retsafgørelse i realiteten, dvs. om afgørelsen materielt er rigtig.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.4 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Denne forenkling af eksekvaturproceduren er navnlig begrundet i princippet om gensidig anerkendelse inden for EU af medlemsstaternes civilretlige retsafgørelser og den gensidige tillid til retsplejen i de forskellige EU-lande, jf. bl.a. Bruxelles I-forordningens præambelbetragtning nr. 17 og 18.

Den eksekvaturprocedure, der fastlægges efter forordningen, indebærer således, at en dansk fagedret alene skal prøve, om de ovennævnte formelle betingelser for at anerkende og fuldbyrde f.eks. en tysk retsafgørelse er opfyldt, og at først landsretten i forbindelse med en eventuel appel af fagedrettens afgørelse kan prøve, om en af nægtelsesgrundene i forordningens artikel 34 og 35 er til stede. Tilsvarende vil en tysk ret i første instans alene skulle prøve de formelle betingelser for at anerkende og fuldbyrde en dansk retsafgørelse, og først en tysk appelinstans vil kunne prøve, om der foreligger en af forordningens nægtelsesgrunde.

Denne forenkledede eksekvaturprocedure – der i øvrigt siden forordningens ikrafttræden den 1. marts 2002 har været anvendt mellem alle de øvrige EU-lande – indebærer således både, at det i første omgang bliver enklere at få erklæret en udenlandsk retsafgørelse eksigibel i Danmark, og at det for danske borgere og virksomheder bliver enklere at få en dansk retsafgørelse erklæret eksigibel i en anden EU-medlemsstat.